

Novine u jurisprudenciji Suda Bosne i Hercegovine

Pripremila: Emira Hodžić, Sud Bosne i Hercegovine

Uvod

Za period juli – decembar 2021. godine izdvojeno je pet sažetaka odluka iz predmeta Odjela II za organizovani kriminal, privredni kriminal i korupciju. Dvije odluke su pravosnažne presude, a tri odluke se odnose na pravosnažna rješenja. Odluke se odnose na stavove koje su sudska vijeća donosila u odnosu na zakonitost pribavljanja dokaza, odmjeravanje kazne licu koje je priznalo krivicu, prava na imovinu trećih lica, zakonitost lišenja slobode u kontekstu ocjene dokaza i dostavljanja dokaza odbrani, te postojanje osnovane sumnje u istražnoj fazi postupka, kao i prirode obrazloženja drugostepene odluke.

Predmet broj S1 2 K 020784 20 K od 28.01.2021. godine, pravosnažan presudom broj S1 2 K 020784 21 KŽ od 02.07.2021. godine – Zakonitost pribavljanja dokaza

Činjenice

Prvostepenom presudom optuženi je oglašen krivim da je počinio krivično djelo Organizovanje terorističke grupe iz člana 202d) u vezi sa stavom 1 KZBiH, a sve u vezi s krivičnim djelom Terorizam iz člana 201 KZBiH. Sud ga je oglasio krivim i izrekao kaznu zatvora u trajanju od tri godine. Apelaciono vijeće Suda je odlučujući po žalbi djelimično preinačilo prvostepenu presudu u pogledu odluke o kazni i istu povećalo na četiri godine zatvora, dok je u preostalom dijelu prvostepena presuda potvrđena.

U toku glavnog pretresa u prvostepenom postupku Tužilaštvo je predložilo da se kao dokaz prihvati video-snimak koji je objavljen javno na društvenoj mreži. Branilac je isticao prigovor autentičnosti pomenutog dokaza jer se ne zna ko je autor spornog snimka. Također, je naveo da se snimak sastojao od niza fotografija koje se prikazuju jedna za drugom uz prateću muziku i tekst, što omogućava eventualnu manipulaciju na snimku u smislu dodavanja fotografija u odnosu na originalni snimak.

Odluka

Sud je prihvatio predloženi dokaz Tužilaštva kao zakonit, autentičan i relevantan. Prilikom donošenja odluke o prihvatanju pomenutog video-snimka, sudsko vijeće je uzelo u obzir i specifičnosti krivičnog djela Terorizam, odnosno specifičnost načina prikupljanja informacija i dokaza u cilju dokazivanja ovog krivičnog djela. U obrazloženju prvostepene presude se navodi: „*Prije svega, Sud nalazi bitnim napomenuti specifičnost prikupljanja informacija i dokaza kod ovakve vrste krivičnih djela, odnosno krivičnih djela povezanih s terorizmom, kako je navedeno i u saopštenju Službe za istraživanje Evropskog parlamenta, gdje je naglašeno da 'sve rasprostranjenija upotreba fotografija i videosnimaka od strane terorističkih grupa i boraca pojedinaca koji postavljaju samoinkriminirajući materijal na društvene mreže (npr. Facebook) pruža dodatne mogućnosti za prikupljanje dokaza.*”^[46]

[46] P. Bakowski i L. Puccio, Služba za istraživanje Evropskog parlamenta, *Strani borci - Odgovori zemalja članica i aktivnosti EU*, Izvještaj, mart 2016., dostupno na: <http://www.europarl.europa.eu/EPRS/EPRS-Briefing-579080-Foreignfighters-rev-FINAL.pdf>, strana 8.

Također, opšte je poznato da transnacionalne kriminalističke organizacije i terorističke grupe poput ISIL-a koriste socijalne medije za širenje propagande i lakše prenošenje svojih poruka. Takva komunikacija je decentralizovana i teško može biti podvrgnuta kontroli i restrikciji. Izrazito teško se i cenzuriše, a svakome je dostupna. Pripadnicima terorističkih organizacija i njihovim simpatizerima internet prvenstveno služi kao oružje (cyber terorizam), potom kao sredstvo komunikacije, te konačno, za obraćanje javnosti”.^[47]

Kada je u pitanju prigovor autentičnosti dokaza koji je istakla odbrana, sudsko vijeće je isti odbilo kao neosnovan imajući u vidu da je sporni dokaz pojašnjen na glavnom pretresu putem svjedoka koji je ovlašteno službeno lice. Svjedok je na glavnom pretresu detaljno pojasnio da se radilo o video-snimku koji je posvećen borcu poginulom u Siriji, te da je isti objavljen na javnom profilu društvene mreže. Nadalje, po ocjeni sudskog vijeća, snimak je zakonito snimljen i pohranjen s interneta, a cjelokupnu proceduru je u Sudu iznijela ovlaštena službena osoba koja je svjedočila u svojstvu svjedoka na glavnom pretresu. Uz to, predložena je i materijalna dokumentacija koju je Sud ocijenio validnom i relevantnom. U konkretnom slučaju radilo se o javnom snimku postavljenom na postojećem javnom profilu. Na kraju, u vezi s razmatranjem spornog dokaza u kontekstu prigovora odbrane o postojanju mogućnosti manipulacije materijalom, Sud je uzeo u obzir pojašnjenje svjedoka koji je naveo da se u slučaju sumnje u autentičnost određenog snimka provode dodatne metode u cilju autorizacije snimka, a da u konkretnom slučaju ovlaštena službena lica nisu imala sumnju te vrste.

U pogledu sačinjavanja video-snimka vijeće je zaključilo sljedeće: „Činjenica da je nepoznata osoba koja je snimila i objavila video-snimak, po ocjeni Suda, ne utiče na njihovu zakonitost, posebno ako se ima u vidu prethodno analizirana specifičnost korišćenja društvenih mreža od strane terorističkih organizacija u propagandne svrhe, odnosno često objavljivanje materijala (samo)inkriminišućeg sadržaja, što konsekventno dovodi do veće mogućnosti prikupljanja dokaza kod krivičnih djela povezanih s terorizmom.”^[48] Apelaciono vijeće Suda BiH je razmatrajući žalbu prihvatilo zauzete stavove sudećeg vijeća u pogledu prihvatanja dokaza kao i obrazloženja u pogledu njihovog prihvatanja.

Predmet broj S1 2 K 039295 21 Kž 2 od 21.07.2021. godine – Član 5 EKLjP-a zakonitost lišenja slobode, član 6 EKLjP-a pravo na odbranu

Činjenice i žalbeni navodi

Rješenjem Suda Bosne i Hercegovine broj S1 2 K 039295 21 Kv 3 od 12.07.2021. godine prema osumnjičenom je produžen pritvor zbog postojanja opasnosti od bjekstva i opasnosti od utjecaja na svjedoke. Postupak protiv osumnjičenog se vodio zbog postojanja osnovane sumnje da je počinjeno krivično djelo Organizovanje grupe ili udruženja za izvršenje krivičnog djela Krijumčarenje migranata iz člana 189a) stav 1 KZBiH, u vezi s krivičnim djelom Krijumčarenje ljudi iz člana 189 stavke 1 i 2 KZBiH.

Protiv navedenog rješenja žalbu je blagovremeno izjavila braniteljica osumnjičenog zbog povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da Apelaciono vijeće žalbu usvoji, a pobijano rješenje Suda BiH ukine i osumnjičenom odredi mjere zabrane kao blaže mjere za osiguranje prisustva osumnjičenog.

[47] Presuda broj: S 1 2 K 020784 20 K od 28.01.2021. godine, strana 17.

[48] *Ibid.*

U žalbi braniteljica, između ostalog, ističe da je osumnjičenom povrijeđeno pravo na odbranu zbog uskraćivanja odbrani određenih dokaza od strane Tužilaštva prilikom podnošenja prijedloga za određivanje i za produženje mjere pritvora, zbog čega odbrana nije bila u mogućnosti da se očituje o istim. Nadalje se u žalbi navodi da Tužilaštvo uz prijedlog za produženje pritvora nije dostavilo nikakve dokaze o umišljanju osumnjičenog da počinji krivično djelo, budući da nema dokaza o bitnom elementu krivičnog djela, a to je protupravno pribavljanje imovinske koristi.

Odluka

Apelaciono vijeće je našlo neosnovanim prigovore odbrane, te potvrdilo prvostepenu odluku o produženju pritvora.

U odnosu na žalbene prigovore obrane koji su navedeni u prethodnom odjeljku, vijeće je iznijelo sljedeće obrazloženje. Prije svega, u odnosu na obavezu objelodanjivanja dokaza, Apelaciono vijeće je imalo u vidu odredbe člana 47 stav 1 ZKPBiH. Pomenutom odredbom pravo branioca da pregleda spise i dokaze u fazi istrage može biti uskraćeno ukoliko bi njihovo objelodanjivanje moglo dovesti u opasnost ciljeve istrage. Prema navedenom zakonskom rješenju, zakonodavac je dao ovlast tužiocu da izvrši procjenu u svakom konkretnom slučaju. Međutim, takva provjera ne može biti paušalna, već je Tužilaštvo u obavezi dostaviti Sudu dokaze bitne za procjenu zakonitosti pritvora, te obavijestiti odbranu o postojanju istih. Apelaciono vijeće je utvrdilo da je u konkretnom slučaju prvostepeni sud u potpunosti ispoštovao traženu zakonsku proceduru. Apelaciono vijeće je pomenuto ograničenje pristupa dokazima posmatralo i u kontekstu prakse Ustavnog suda BiH, te se pozvalo na dvije odluke i to: AP-46/11 od 20.04.2011. godine i AP 40/09 od 26.02.2009. godine u kojima je zauzet isti stav u pogledu ograničenja objelodanjivanja dokaza odbrani u fazi istrage.

Kada je u pitanju prigovor odbrane usmjeren na postojanje jednog od bitnih elemenata krivičnog djela koje se osumnjičenom stavlja na teret, Apelaciono vijeće je iznijelo isti stav dosadašnje prakse ovog Suda, a to je da se za istražnu fazu postupka zahtijeva osnovana sumnja s nižim stepenom izvjesnosti da je osumnjičeni počinio krivična djela koja mu se stavljaju na teret, u odnosu na kasnije faze postupka. Sud je imao u vidu praksu Evropskog suda za ljudska prava prema kojoj se za postojanje osnovane sumnje podrazumijeva: „*Postojanje nekih činjenica ili informacija koje bi uvjerile objektivnog posmatrača da je moguće da je lice koje je u pitanju počinilo krivično djelo.*“^[49] Nadalje, bitno je napomenuti i stav Ustavnog suda Bosne i Hercegovine u predmetu AP 1971/14 od 17.09.2014. godine, gdje se navodi: „...*da u trenutku određivanja pritvora ne mora biti sa sigurnošću utvrđeno da je krivično djelo zaista i počinjeno, te ne mora biti utvrđena njegova priroda.*“^[50]

Predmet S1 2 K 039823 21 Kž 3 od 20.09.2021. godine – Odmjeravanje kazne zatvora optuženom koji je priznao krivicu i pravo na imovinu iz člana 1 Protokola 1 uz EKLJP

Činjenice i žalbeni navodi

Prvostepenom presudom Suda Bosne i Hercegovine broj S1 2 K 039823 21 K od 17.08.2021. godine, nakon priznanja krivice na glavnom pretresu, optuženi je oglašen krivim da je počinio krivično djelo Krijumčarenje (akcizne robe – duhanskih proizvoda) iz člana 214 stav 1 Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, te mu je izrečena kazna zatvora u trajanju od sedam (7) mjeseci. Prvostepenom presudom su od optuženog na osnovu odredbe člana 74 stav 1 KZBiH oduzeti predmeti (mobilni

[49] Evropski sud za ljudska prava, *Fox, Campbell i Hartley protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 30. augusta 1990. godine, serija A, broj 182, stav 32; i *O'Hara protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, presuda od 16. oktobra 2001. godine, Izvještaji presuda i odluka 2001-X, stav 34.

[50] Paragraf 25 citirane odluke.

telefoni) te je, na osnovu odredbe člana 110 KZBiH, oduzeta i imovinska korist pribavljena krivičnim djelom i to u iznosu od 1.500,00 EUR. Prvostepenom presudom pravnom licu kao vlasniku vraćeni su privremeno oduzeto vozilo, prikolica, te ključevi.

Protiv prvostepene presude žalbu je izjavilo Tužilaštvo BiH zbog povrede Krivičnog zakona i odluke o krivičnopravnoj sankciji (koja obuhvata izrečenu kaznu, kao i odluku o mjerama sigurnosti i oduzimanju predmeta), oduzimanju imovinske koristi, troškovima krivičnog postupka i imovinskopravnom zahtjevu, s prijedlogom da Apelaciono vijeće žalbu uvaži i preinači presudu na način da izrekne kaznu zatvora koja će ispuniti svrhu kažnjavanja i da izrekne mjeru sigurnosti oduzimanja predmeta teretnog motornog vozila kao priključnog vozila. Žalbu protiv prvostepene presude izjavio je i branilac optuženog zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji u smislu odredbe člana 296 stav 1 tačka d) ZKPBiH, s prijedlogom da Vijeće Apelacionog odjeljenja Suda BiH istu uzme u razmatranje i preinači prvostepenu presudu Suda BiH.

Odluka

Razmatrajući žalbene prigovore kako Tužilaštva tako i odbrane, Apelaciono vijeće je u cijelosti odbilo žalbu branioca, te uvažilo žalbu Tužilaštva u pogledu odluke o kazni, pa je preinačilo prvostepenu presudu i osudilo optuženog na kaznu zatvora u trajanju od jedne (1) godine.

Apelaciono vijeće je zaključilo da prvostepeni sud nije na adekvatan način vrednovao sve relevantne okolnosti, te da kazna u trajanju od sedam (7) mjeseci zatvora nije u srazmjeri s težinom krivičnog djela i stepenom krivične odgovornosti optuženog.

U žalbenom postupku, u kontekstu žalbe Tužilaštva, Apelaciono vijeće je uzelo u obzir količinu i tržišnu vrijednost krijumčarene akcizne robe u ukupnom iznosu od 1.149.872,07 KM, te štetne posljedice i društvenu opasnost radnji optuženog. Ove činjenice nisu u dovoljnoj mjeri cijanjene prilikom odmjeravanja kazne u prvostepenom postupku. Vijeće je navelo: „*Polazeći od navedenog, te u prvostepenoj presudi utvrđenih olakšavajućih i otežavajućih okolnosti, uloge optuženog u poduzetim krivičnopravnim radnjama kojima je učinio krivično djelo krijumčarenje iz člana 214 stav 1 KZBiH, i njegovo priznanje, ličnih i porodičnih prilika optuženog, njegove prethodne neosuđivanosti i svrhe kažnjavanja, ovo Vijeće nalazi da je u konkretnom slučaju kazna zatvora u trajanju od jedne (1) godine adekvatan odraz težine krivičnog djela za koje je optuženi oglašen krivim, stepena krivične odgovornosti i ličnosti istog.*“^[51] Pored navedenog, Apelaciono vijeće je cijenilo i činjenicu da se radilo o krijumčarenju robe koja je bila namijenjena za inostranstvo, kojom prilikom je BiH bila tranzitna zemlja, što u svojoj ukupnosti narušava integritet države u borbi protiv krijumčarenja.

Drugo važno pitanje koje je razmatrano u presudi Apelacionog vijeća jeste žalbeni navod Tužilaštva u pogledu odluke o mjeri sigurnosti. Tužilac je iznio shvatanje da je prvostepeni sud vraćajući motorno i priključno vozilo vlasniku povrijedio Krivični zakon Bosne i Hercegovine jer nije izrekao mjeru sigurnosti oduzimanja predmeta. Međutim, suprotno navodima Tužilaštva, Apelaciono vijeće je ocijenilo pravilnim zaključak prvostepenog vijeća, pri čemu je imalo u vidu odredbe člana 214 stav 5 KZBIH. Pomenutim članom propisano je da će se: „*Oduzeti prevozno sredstvo čija su tajna ili skrovnata mjesta iskorištena za prenos robe iz stava od 1 do 3 ovog člana, ili koje je namijenjeno za učinjenje krivičnog djela iz stava od 1 do 3 ovog člana, odnosno krijumčarenja, ako je vlasnik ili korisnik prevoznog sredstva to znao ili je mogao ili bio dužan znati.*“ Tužilaštvo je smatralo da se navedena odredba treba dovesti u vezu s članom 74 Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine koji se

[51] Presuda Apelacionog vijeća Suda BiH: S1 2 K 039823 21 Kž 3 od 20.09.2021. godine, par. 16.

odnosi na oduzimanje predmeta koji su na bilo koji način, u cjelini ili djelimično, upotrijebljeni ili su bili namijenjeni da budu upotrijebljeni za počinjenje krivičnog djela ili koji su nastali počinjenjem krivičnog djela.

Međutim, u konkretnom slučaju motorno i priključno vozilo su se nalazili u vlasništvu pravnog lica kao oštećenog. Iz stanja u spisu nije proizlazilo da su teretno i priključno vozilo preinačeni za izvršenje predmetnog krivičnog djela, te da postoje okolnosti koje bi eventualno ukazivale na propuste vlasnika istih koje bi ih dovele u vezu s počinjenim krivičnim djelom. Vijeće je nadalje istaklo da je optuženi vozilo zakonito koristio po osnovu ugovora o zakupu. Nadalje, nije postojala konkretna opasnost da će ista vozila ponovno biti korištena za vršenje krivičnih djela. Pored navedenog, Vijeće je imalo u vidu i materijalno stanje optuženog, vrijednost vozila i neizvjesnost namirenja od optuženog u slučaju upućivanja da u parnici od njega traže naknadu za vozila.

Uporište za ovakav stav Apelaciono vijeće je našlo u recentnoj sudskoj praksi Suda BiH, te odlukama Evropskog suda za ljudska prava i Ustavnog suda BiH^[52], koje se temelje na odredbi člana 1 Protokola br. 1 uz Evropsku konvenciju o ljudskim pravima i slobodama. Imajući u vidu praksu u pomenutim odlukama, Vijeće je istaklo da je potrebno u svakom slučaju utvrditi da li je trajnim oduzimanjem vozila u vlasništvu oštećenih kao trećih lica: a) došlo do miješanja u imovinu oštećenih; b) da li je to miješanje bilo u skladu sa zakonom i u javnom interesu; i c) da li je to miješanje bilo proporcionalno legitimnom cilju, dakle, da li uspostavlja pravičnu ravnotežu između prava vlasnika i općeg interesa.^[53]

Vijeće je na kraju zaključilo sljedeće: „Prema tome, imajući u vidu da se u konkretnom predmetu ne može ukazati na određeni stepen krivice i nebrige koja bi se mogla pripisati vlasniku oduzetih vozila, niti da se u konkretnom predmetu može dovesti u vezu odnos između postupanja vlasnika i kršenja zakona do kojega je, van svake sumnje, došlo, i ovo Vijeće ocjenjuje da bi u konkretnom predmetu oduzimanjem vozila od vlasnika bila narušena pravična ravnoteža između zahtjeva općeg interesa i prava na mirno uživanje vlasništva, odnosno da trajno oduzimanje predmetnih vozila od njihovog vlasnika ne bi bilo u skladu sa standardom proporcionalnosti iz člana 1 Protokola broj 1 uz Evropsku konvenciju i člana II/3.k) Ustava Bosne i Hercegovine.“^[54]

Predmet broj S1 2 K 024465 21 Kž 8 od 18.10.2021. godine – Pravo žalbe na presudu u kontekstu prava na imovinu iz člana 1 Protokola br. 1 uz EKLjP

Odluka i žalbeni navodi

Rješenjem Suda Bosne i Hercegovine odbačena je kao nedopuštena žalba punomoćnika supruge i sina optuženog izjavljena na presudu Suda BiH broj S1 2 K 024465 17 K od 27.05.2021. godine.

Protiv navedenog rješenja žalbu je blagovremeno izjavio njihov punomoćnik navodeći da se osporeno rješenje pobija zbog povrede odredaba ZKPBiH, iz razloga jer je izreka prvostepene presude nerazumljiva u odnosu na oduzimanje imovinske koristi, a iz izreke proizilazi da se oduzimaju i nekretnine, odnosno suvlasnički dijelovi nekretnina koji nisu imovina optuženog. To nadalje znači da su supruga i sin, od koga se primjenom člana 111 KZBiH oduzima imovinska korist, ovlašteni po članu 293 stav 5 ZKPBiH podnijeti žalbu, a Sud je u obavezi dostaviti im prvostepenu presudu.

[52] Ap 2742/16 od 11.09.2018. godine i Ap 212/19 od 10.12.2020. godine, Evropski sud za ljudska prava, *Holy Monasteries protiv Grčke*, presuda od 9. decembra 1994. godine, serija A broj 301-A, stav 51).

[53] Presuda Apelacionog vijeća Suda BiH: S1 2 K 039823 21 Kž 3 od 20.09.2021. godine, par. 22.

[54] *Ibid*, par. 25.

Odluka

Nakon što je ispitalo pobijano rješenje u granicama žalbenih navoda, Apelaciono vijeće je uvažilo žalbu punomoćnika, te preinačilo prvostepeno rješenje na način da se žalba na prvostepenu presudu supruge i sina optuženog ima smatrati dopuštenom. Prilikom donošenja odluke Apelaciono vijeće je, prije svega, imalo u vidu odredbe člana 293 stav 5 Zakona o krivičnom postupku BiH kojima je propisano da žalbu na presudu može podnijeti i osoba čiji je predmet oduzet ili od koje je oduzeta imovinska korist pribavljena krivičnim djelom. Obrazlažući ratio legis ove odredbe, Apelaciono vijeće je istaklo sljedeće: „*Osnovni motiv zakonodavca da pravo na žalbu da i tim trećim osobama u situaciji kada je sudskom odlukom oduzet njihov predmet ili imovinska korist pribavljena krivičnim djelom, jeste njihov pravni interes da štite svoje pravo na imovinu, koje pravo im je garantovano i Evropskom konvencijom o ljudskim pravima.*“^[55]

U konkretnom slučaju je žalba na prvostepenu presudu, izjavljena od supruge i sina optuženog, ocijenjena nedopuštenom iz razloga što od njih izrekom prvostepene presude nisu ni oduzeti predmeti niti imovinska korist pribavljena krivičnim djelom (nekretnine navedene u izreci presude), nego su oduzeti od optuženog. Međutim, prema ocjeni Apelacionog vijeća, iako u presudi nije izrekom oduzeta imovina od supruge i sina optuženog, sama činjenica da se nekretnine koje su oduzete od optuženog nalaze u vlasništvu ½ optuženog, a ostali dio su u vlasništvu supruge, odnosno za određene nekretnine sina, a da su oduzete u cjelini proizveo bi se zaključak da je oduzet i njihov dio nekretnina, im daje pravni osnov za žalbu.

Apelaciono vijeće nije ulazilo u osnovanost takve žalbe, ali je omogućavajući pravo na žalbu na taj način zaštitilo pravo osobe da žalbom brani svoje stavove u pogledu prava na imovinu kao prava koje je zagarantovano Konvencijom.

S1 2 K 040875 21 Kž 2 od 09.11.2021. godine – Priroda obrazloženja drugostepene odluke, prema praksi ESLjP-a

Činjenice i žalbeni navodi

Rješenjem Suda Bosne i Hercegovine prihvaćen je prijedlog Tužilaštva Bosne i Hercegovine za produženje pritvora prema osumnjičenom zbog postojanja opasnosti od bjekstva, opasnosti od utjecaja na svjedoke i opasnosti od ponavljanja krivičnog djela. Protiv navedenog rješenja žalbu je izjavila braniteljica osumnjičenog, predlažući izricanje blažih mjera, te osporavajući postojanje osnovane sumnje u pogledu uloge i svijesti osumnjičenog, kao i posebnih pritvorskih razloga. Odbrana je istakla da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 297 stav 1 tačka d) ZKPBiH, odnosno člana 6 Evropske konvencije o ljudskim pravima i osnovnim slobodama, jer odbrani nije data mogućnost da efektivno ospori dokaze na kojima se temelji osnovana sumnja. Braniteljica je dalje pobijala posebne pritvorske razloge ističući da su dokazi o istima samo interpretirani, a da isti nisu priloženi.

Odluka

Analizirajući žalbene navode, Apelaciono vijeće je iste odbilo i potvrdilo prvostepeno rješenje. Prije nego što je dalo argumente po pojedinim žalbenim navodima, Apelaciono vijeće je iznijelo stav o prirodi obrazloženja drugostepene odluke u skladu sa standardima Evropske konvencije o ljudskim pravima, te je onda, u skladu s tim standardom, obrazložilo svoju odluku.

[55] Strana 2 rješenja S1 2 K 024465 21 Kž 8 od 18.10.2021. godine.

Apelaciono vijeće je, prije svega, istaklo da u žalbenoj odluci Sud treba dati obrazloženje svoje argumentacije, ali to ne znači da u odluci moraju biti dati detaljni odgovori na sve iznijete argumente.^[56]

U skladu s tim stavom, Apelaciono vijeće je smatralo logičkim da u drugostepenoj odluci budu prihvaćeni argumenti koji su iznijeti u pobijanoj odluci ako su pravilni. Imajući u vidu navedeno, Apelaciono vijeće je istaklo: „Stoga se može zaključiti da drugostepena odluka predstavlja odluku koja je donesena u žalbenom postupku i kada je u pitanju njeno obrazloženje dovoljno je da se u njoj upućuje, odnosno da ona sadrži slaganje s tvrđnjama i ocjenama nižestepenog suda u tom smislu da žalbeni sud u obrazloženju svoje odluke ukazuje na prihvatljivost stavova i ocjena nižeg suda, odnosno njegovih utvrđenja s kojima se slaže (vidi Evropski sud, *Garcia Ruiz protiv Španije*, 1999-I, 31 EHRR 589 GC).”^[57]

Slijedom navedenog, u drugostepenoj odluci nije neophodno odgovoriti na svaki žalbeni navod, već je dovoljno da žalbeni sud razmotri i odgovori na žalbene prigovore koji se tiču odluke o postojanju krivičnog djela i krivične odgovornosti. Apelaciono vijeće se u svojoj odluci pozvalo na praksu Ustavnog suda BiH u predmetima U 62/01 od 5. aprila 2002. godine i AP 352/04 od 23. marta 2005. godine. Primjenjujući svoj stav na razmatranje žalbenih navoda odbrane u pogledu osporavanja postojanja osnovane sumnje, Apelaciono vijeće je imalo u vidu da se radi o fazi istrage u kojoj je potreban niži stepen postojanja osnovane sumnje od onog koji je potreban u odnosu na onaj stepen uvjerenja koji mora postojati u daljem toku postupka, odnosno nakon okončanja istrage i prilikom odlučivanja o potvrđivanju optužnice. Primjenjujući pomenute standarde žalbene odluke, konstatovano je da je zadatak Suda prema članu 6 EKLJP-a da zaštiti lice od proizvoljnosti u odlučivanju. Analizirajući prvostepenu odluku u pogledu osnovane sumnje, Apelaciono vijeće se uvjerilo u ispravnost zaključaka prvostepenog vijeća, smatrajući argumentaciju i dokaze koji su pomenuti u prvostepenoj odluci dovoljnim za tu fazu postupka. Vijeće je dalje naglasilo da bi svako detaljnije obrazlaganje pitanja osnovane sumnje u pomenutoj fazi postupka vodilo ka nedopuštenom prejudiciranju postupka i narušilo bi presumpciju nevinosti osumnjičenog.

[56] ESLJP, *Van der Hurk protiv Holandije*, 19. april 1994. godine, par. 61.

[57] Strana 4 rješenja broj: S1 2 K 040875 21 Kž 2 od 09.11.2021. godine.